

Persones o preferents?

GEMMA CALVET | Actualitzada el 03/07/2012 00:00

El dilema hauria de tenir una clara resposta. Fa unes setmanes, un excel·lent reportatge periodístic de TV3 va retratar gràficament l'escàndol d'algunes pràctiques bancàries que, sense donar la deguda informació sobre riscos a la ciutadania, han fet que moltes persones, la majoria gent gran, hagin fet dels dipòsits bancaris una eina d'estalvi amb trampa. El drama de no poder recuperar els diners, com succeeix en el cas de les *preferents*, només es coneix quan aquests esdevenen necessaris per causes majors, i ara hi ha massa situacions familiars que s'han trobat de cara amb aquesta dinàmica bancària abusiva. Els recents informes de Càritas han posat de manifest una dura realitat social que molt sovint no és visible. La solidaritat familiar està essent la que dóna sortida a moltes situacions d'atur, d'impagaments d'hipoteques o de necessitat de diners per menjar.

La solidaritat pot pal·liar les dificultats durant un temps, però és urgent que la política faci passos endavant per evitar aquestes incoherències del sistema.

Certament, els diversos productes d'inversió bancària han gaudit d'una tolerància total pel que fa a les garanties mínimes que han de donar-se en qualsevol contracte jurídic. Aquestes garanties són, entre d'altres, el dret a la informació i a la impossibilitat d'engany en termes absoluts. L'escàndol dels contractes hipotecaris és un altre exemple d'aquestes pràctiques que deixen la ciutadania, la de les classes mitjanes i treballadores, en la més absoluta indefensió.

Al Congrés, una incisiva pregunta parlamentària del grup republicà va provocar una resposta en què el president Rajoy acceptava que aquesta realitat era evident i que "s'estava tractant de buscar-hi una sortida". Però més enllà d'això, no sembla que des de la política es facin avenços per donar sortida a aquesta situació.

El que és important és saber quin marge pot tenir la política per desencallar aquesta qüestió. I la resposta és que la política té tots els marges al seu abast. No és acceptable, doncs, que el president del PP digui que s'intentarà: això ja posa en evidència que no hi ha voluntat ferma de fer-ho possible. Per què? Doncs perquè en determinats àmbits polítics s'ha instal·lat la certesa que el terreny bancari és terreny sagrat. I aquí hi ha la causa de l'actual drama de la crisi.

En lloc de ser reconeguts com a tals, els costos socials i polítics de la gran permissivitat amb els bancs s'han minimitzat.

Excloure de l'agenda política la necessitat de fer una profunda reforma bancària és un error absolut. En primer lloc, perquè una tal actitud menysté les necessitats de la societat. En segon lloc, perquè demora la necessitat d'impulsar una banca pública que doni estabilitat i funcionalitat a l'economia productiva.

Dissabte, el president d'Islàndia, Ólafur Ragnar Grímsson, va renovar el seu

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

mandat a les urnes. Grímsson va guanyar credibilitat política al seu país l'any 2008, quan a través d'un referèndum va consultar la ciutadania sobre si l'estat havia d'assolir les indemnitzacions per als inversors estrangers dels bancs en fallida. Plantar cara als bancs des d'una clara concepció del que és la democràcia participativa va suposar una gesta que ara l'ha fet digne de confiança. De fet, la resposta es va desplaçar als tribunals quan els polítics i els responsables bancaris van ser jutjats. Això va significar una autèntica revolució social a Islàndia, un país que ha impulsat reformes legislatives i mecanismes de control per evitar que la situació es pogués repetir.

A l'Argentina van ser els tribunals els que, després d'un any, van començar la devolució dels dipòsits als ciutadans. Ara, a l'estat espanyol, són els tribunals els que comencen a actuar en el cas Bankia i en la reclamació dels afectats per les preferents. És trist que hagi de ser la justícia la que respongui. És trist que la política esdevingui tan inoperant per posar límits a l'abús d'unes entitats que juguen al casino global amb els estalvis de la gent normal.

La resposta més sòlida és la que ve de la ciutadania. Així de fàcil ho té la política: exercir el principi de confiança amb la ciutadania i sentir que el principi i el fi de l'acció política ha de ser el benestar general. Ara, a Europa, enmig del debat entre els models d'austeritat i de creixement, el realment essencial és decidir quina capacitat de gestió pot tenir la política, legitimada democràticament, per fer que el sector bancari entri en una racionalitat ètica i jurídica.

El negoci bancari no pot engolir el benestar de les persones.

PUBLICITAT

Un iPad 3

Una Xbox 360 amb Kinect

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Calldetenes, manifestos i samaritans

De les 'policies' a la 'politics'

La màscara legal de la dominació

2

caps de setmana en un Parado